

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. Č.**, zastoupen JUDr. Martinem Skybou, advokátem se sídlem Sadová 553/8, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2025, č. j. 20 A 23/2024-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne přiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, č. j. MSK 23089/2024. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 18. 1. 2024, č. j. SMO/034365/24/DSČ/Jav, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Stěžovatel se měl přestupku dopustit tím, že dne 21. 6. 2023 v 16:21 hod. v Ostravě, na ulici 28. října, křižovatce s ulicí Varšavská, ve směru jízdy od ulice U Koupaliště k ulici Železárenská, jako řidič osobního motorového vozidla Rolls-Royce, reg. zn. X, držel při jízdě v ruce mobilní telefon, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dle úředního záznamu ze dne 21. 6. 2023, č. j. KRPT-165146-1/ČJ-2023-070706, vykonával pprap. Ing. P. Š. společně s dalším příslušníkem Policie ČR, pprap. L. Z., dne 21. 6. 2023 [v záznamu je uvedeno „21. května“, což je však s ohledem na další skutková zjištění zjevná chyba v psaní – pozn. NSS] od 16:00 hod. v Ostravě na ul. Varšavské, s výhledem do křižovatky z ulice 28. října, dohled nad bezpečností silničního provozu. Kolem 16:21 hod. policisté spatřili vozidlo Rolls-Royce, bílé barvy, reg. zn. X, jedoucí po ulici 28. října ve směru od ulice U Koupaliště k ulici

Železárenská, jehož řidič držel v pravé ruce před volantem mobilní telefon. Ve vozidle se nacházel pouze jeho řidič – stěžovatel, který byl vyzván k předložení potřebných dokladů. Se stěžovatelem bylo následně sepsáno oznámení o dopravním přestupku. Stěžovatel s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že vozidlo je vybaveno systémem *handsfree* a nemá tudíž zapotřebí držet v ruce mobilní telefon. Dle úředního záznamu přestupek oba policisté viděli na vzdálenost do 6 metrů.

[3] Součástí správního spisu je dále oznámení přestupku ze dne 21. 6. 2023, ve kterém je skutkový děj popsán v zásadě shodně jako v úředním záznamu. Stěžovatel s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že za jízdy nedržel telefon, ale pouzdro na brýle. Uvedl, že automobil má *handsfree*, proto neví, „*proč by držel v ruce telefon*“. Toto tvrzení opatřil svým podpisem. Ve spisu je rovněž založen výpis ze stěžovatelovy evidenční karty řidiče ze dne 29. 6. 2023, v níž měl stěžovatel celkem 19 záznamů. Dále je součástí spisu též videozáznam zachycující průjezd daného vozidla a též fotosekvence z tohoto záznamu.

[4] V rámci správního řízení proběhlo dne 29. 8. 2023 ústní jednání, při kterém byl jako svědek vyslechnut pprap. Z. Ten mj. sdělil, že v rámci běžného dohledu uviděl v bílém vozidle řidiče, který při řízení držel mobilní telefon v úrovni volantu, a to před sebou, v pravé ruce, přičemž jeho pohled směřoval do telefonu. Vozidlo poté zastavil a sdělil stěžovateli důvod zastavení. Jelikož stěžovatel nesouhlasil, sepsal na místě oznámení o přestupku. Průjezd vozidla nahrál na služební mobilní telefon. Dále vypověděl, že viditelnost byla dobrá, bylo běžné denní světlo, beze srážek. Do vozidla řidiče viděl přes přední boční nezatemněné sklo ze strany spolujezdce. Jednání řidiče viděl ze vzdálenosti do 10 metrů po dobu přibližně 2 až 3 sekund. K drženému předmětu uvedl, že zřetelně viděl běžný dotykový telefon, který měl po obvodu kovově lesklé lemování. Pprap. Z. dodal, že stěžovatel nesouhlasil s projednáním přestupku na místě, neboť by dle něj „*dostal další body*“, přičemž stěžovatel nejprve uvedl, že držel cigarety, poté, že se jednalo o pouzdro na brýle. Zástupce stěžovatele se pprap. Z. mj. zeptal na to, kolik silničních kontrol týdně provádí a jestli si všechny kontroly pamatuje tak podrobně. Na to pprap. Z. odpověděl, že si pamatuje řidiče a jednání, která oznamoval, což jsou řádově jednotky případů.

[5] Dále byl dne 15. 1. 2024 vyslechnut jako svědek pprap. Š., který vypověděl, že si k posuzované věci z důvodu časového odstupu nepamatuje víc, než že spolu s kolegou Z. v minulosti zastavili vozidlo Rolls-Royce.

[6] Během ústního jednání dne 15. 1. 2024 navrhl zástupce stěžovatele jako důkaz stěžovatelovu výpověď a provedení vyšetřovacího pokusu, neboť podle něj z videozáznamu s ohledem na dobu jeho trvání není pravděpodobné, že by policisté dokázali identifikovat, že stěžovatel držel mobilní telefon. Dodal, že dosud nebylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel držel v ruce mobilní telefon, přičemž policistům hned vysvětlil své stanovisko. S ohledem na to, že vozidlo bylo vybaveno systémem *Bluetooth*, neměl takové jednání zapotřebí. Uložení bodového postihu by jej neohrozilo.

[7] Na základě těchto podkladů vydal správní orgán I. stupně zmiňované rozhodnutí ze dne 18. 1. 2024, č. j. SMO/034365/24/DSC/Jav, kterým uznal stěžovatele vinným ze shora vymezeného přestupku. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 3. 2024, č. j. MSK 23089/2024, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že se

pokračování

stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, a dodal, že v řízení byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Vypořádal zároveň jednotlivé odvolací námitky stěžovatele.

[8] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 13. 3. 2025, č. j. 20 A 23/2024-31, zamítl. Krajský soud konstatoval, že jedinou spornou otázkou je, jaký předmět stěžovatel za jízdy držel. Dle krajského soudu nejsou ve výpovědích obou policistů žádné rozpory, neboť skutečnost, že si pprap. Š. již průběh přestupkového jednání stěžovatele nepamatoval, je s ohledem na časový odstup pochopitelná, což ovšem nijak nezpochybňuje výpověď pprap. Z. Krajský soud dále s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpověď policisty pprap. Z. za věrohodnou. Tato výpověď je v souladu s ostatními podklady ve spisu. Věrohodnost daného svědka dle krajského soudu nezpochybňuje ani to, že stěžovatel popírá své prohlášení ohledně obavy z bodů, či jeho tvrzení ohledně předmětu, který držel. Krajský soud neměl žádnou pochybnost o tom, že policisté mohli vidět stěžovatele, jak za jízdy drží mobilní telefon. To plyne též z pořízeného videozáznamu, který jasně potvrzuje výpověď pprap. Z., neboť v 26. sekundě záznamu je zřetelně vidět, že stěžovatel drží v pravé ruce v úrovni volantu plochý obdélníkový předmět. Krajský soud rovněž konstatoval, že správní orgány vysvětlily, proč neprovedly stěžovatelem navrhovaný důkaz, tedy vyšetřovací pokus. Dle správních orgánů jsou skutečnosti, jež by mohly být zjištěny z vyšetřovacího pokusu, jasně seznatelné z pořízeného videozáznamu. Ze shodných důvodů neprovedl tento důkaz ani krajský soud. Krajský soud taktéž neprovedl k důkazu stěžovatelem navrhovaný znalecký posudek, neboť daný videozáznam je v dostatečné kvalitě a prokazuje výhledové podmínky policistů. Ani stěžovatelovo tvrzení, že vozidlo disponuje zařízením *handsfree*, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilního telefonu v ruce za jízdy. Dle krajského soudu tedy výpověď policisty ve spojení s videozáznamem a dalšími podklady obsaženými ve správním spise byly v přestupkovém řízení dostatečnou oporou pro závěr o stěžovatelově vině.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel předně namítá, že v dané věci nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a došlo též k porušení zásady volného hodnocení důkazů. Stěžovatel s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu namítá, že nebylo dostatečně prokázáno, že skutečně držel v ruce mobilní telefon, a dokonce ani to, že předmět, který policista Z. viděl, vůbec držel v ruce. Dle stěžovatele byla věrohodnost výpovědi pprap. Z. vyvrácena jiným důkazem – konkrétně je tímto důkazem výpověď druhého policisty a videozáznam. Z videozáznamu je zřejmé, že policisté nemohli vidět, že by stěžovatel držel mobilní telefon. Stěžovatel poukázal i na to, že není logické, aby si jeden z policistů průběh kontroly nepamatoval, naopak druhý z nich si provádění kontroly vybavil v takových detailech. Stěžovatel setrvale uvádí jednu verzi příběhu, která dosud nebyla vyvrácena. Vzhledem ke dvěma proti sobě stojícím popisům této skutečnosti měl krajský soud hodnotit obezřetně i další důkazy tak, aby byl stěžovatelův přestupek bez pochybností prokázán a měl oporu v provedeném dokazování. Proto měl být proveden vyšetřovací pokus, aby bylo postaveno najisto, co mohli policisté vnímat zrakem, a krajský soud si měl vyžádat i znalecký posudek, jak stěžovatel navrhoval. Dle stěžovatele v tomto případě nestačily výpovědi policistů a správní orgány si měly obstarat další důkazy. Stěžovatel odkázal též na zásadu presumpce neviny a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že nepovažuje kasační stížnost za přijatelnou, neboť krajský soud rozhodl zcela v souladu s ustálenou judikaturou. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně ji pro její nedůvodnost zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[14] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[15] Stěžejními důkazy, na jejichž základě učinily správní orgány závěr o stěžovatelově vině, byly svědecká výpověď jednoho ze zasahujících policistů, pprap. Z., a také pořízený videozáznam a z něho pocházející fotosekvence.

[16] Nejvyšší správní soud se již opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy klíčovým (či dokonce jediným) důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, a obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (viz především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013,

pokračování

č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný či zásadní důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuti jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud též zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. právě i v situaci, kdy řidič při řízení vozidla drží v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení, což patří mezi obtížně zachytitelné přestupky, je takto řádně provedený výslech dostatečným důkazem o spáchání takového přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34, či usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24).

[17] Jak již zdůraznil krajský soud, policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli osobní zájem, plní jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, kdy je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o policistově zaujatosti vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu osob za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policisty, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[18] V nyní posuzované věci pprap. Z. vykonával pouze svou služební povinnost, přičemž nebyl prokázán žádný důvod, proč by nebylo možné ho považovat za nestranného svědka posuzovaného jednání stěžovatele (viz již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Z ničeho nelze dovodit, že by daný policista měl vůči stěžovateli postupovat zaujatě, šikanózně či přehnaně horlivě. Ani stěžovatel v průběhu správního řízení žádné takové skutečnosti nenamítal.

[19] Svědecká výpověď pprap. Z., který detailně popsal průběh dané kontroly, nevykazovala žádné zásadní rozpory a odpovídala též úřednímu záznamu, oznámení přestupku, a především pak pořízenému videozáznamu a fotosekvencím. Věrohodnost tvrzení pprap. Z. pak nezpochybňuje ani skutečnost, že pprap. Š. si k danému přestupku pamatoval pouze to, že v minulosti s pprap. Z. kontrolovali motorové vozidlo Rolls-Royce, nikoliv další detaily, neboť jak konstatoval krajský soud, vnímání skutečnosti a schopnost vybavit si podrobnosti s odstupem času jsou u různých lidí různé. Ani tvrzení stěžovatele, že pprap. Z. uváděl jiné skutečnosti než on sám, nečiní jeho výpověď bez dalšího nevěrohodnou. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod považovat pořízený

videozáznam za nejednoznačný a ani stěžovatel nepředestřel žádné hodnověrné tvrzení, které by jej mohlo zpochybnit. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i správními orgány, že z videozáznamu i z některých fotosekvencí je patrné, že řidič vozidla, tedy posléze ztotožněný stěžovatel, drží v ruce mobilní telefon, nikoliv pouzdro na brýle či jiný předmět. Vzhledem k tomu, že svědecká výpověď plně odpovídala videozáznamu, ze kterého mj. bylo možné zjistit i povětrnostní a výhledové poměry policistů, nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu.

[20] Byť také věrohodnost stěžovatelovy verze událostí bylo třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47), na základě tohoto posouzení pokládá Nejvyšší správní soud stěžovatelovo tvrzení, že nedržel mobilní telefon, ale pouzdro na brýle, za nevěrohodné. Není zřejmé, proč by stěžovatel za jízdy držel pouzdro na brýle, při jednání soudu pouze uvedl, že ve vozidle měl položeny brýle, pouzdro a cigarety, přičemž mohl držet cigarety nebo pouzdro, v žádném případě však nedržel mobilní telefon. V kasační stížnosti pak stěžovatel zpochybňuje, že by vůbec něco držel. Nelze mu tedy přisvědčit, že by jeho tvrzení v průběhu řízení před správními orgány, krajským soudem a Nejvyšším správním soudem byla vždy konzistentní. Celkovou hodnověrnost tvrzení stěžovatele dále snižuje jeho bohatá přestupková minulost, včetně dalšího přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu.

[21] V nyní posuzované věci tedy věrohodná svědecká výpověď pprap. Z. a pořízený videozáznam a fotosekvence ve spojení s dalšími podklady ve spise plně postačují ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti, a stěžovatel ani neuvádí takové skutečnosti, které by objektivně mohly jejich věrohodnost jakkoliv zpochybnit. Je tedy třeba souhlasit s krajským soudem, že za takové situace by provedení navrhovaného vyšetřovacího pokusu (a tím spíše zadání znaleckého posudku) bylo nadbytečné (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24). Správní orgány i krajský soud rozhodovaly v souladu se zjištěným skutkovým stavem věci i se zásadou presumpce nevin.

[22] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli

pokračování

náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. října 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu